

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τα μυστήρια

Τα περιβόια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο Ροδόλφος θυβίστηκε σε μία βαθειά σιωπή κι' έπειτα είπε:

—Δέν μπορώ πειά να μείνω έδω... Μίσησα τό Παρίσι... Αύριο φεύγω.

—Ναί, Ύψηλότατε, έπεδοκίμασε ό Μούρφ, πρέπει να φύγετε απ' αύτήν τήν πόλι πού κλείνει τόσες όδυνήρες άναμνήσεις για σάς...

—Φεύγοντας, έξακολούθησε ό Ροδόλφος, θα περάσουμε από τό Βουκεβάλ και θα σταθούμε λίγο εκεί... Θέλω να κλειστώ για λίγες ώρες μέσα στο δωμάτιο, στο όποιο ή κόρη μου πέρασε τις πιο εύτυχιμένες στιγμές τής πονεμένης τής ζωής. Θα πάρω από κεί κάθε δικό τής πράγμα... Τά βιβλία όπου έμαθε να διαβάξη... τά τετράδια στα όποια έγραφε... τά ρούχα πού φόρεσε... όλα, όλα... άκόμα και τά έπιπλα... και τις κουρτίνες τής κάμαρης τής... Συγχρόνως θα κάνω ένα σκίτσο του δωματίου αύτου... Και όταν θα πάμε στο Βουκεβάλ, στον άνακτορικό κήπο, όπου βρίσκεται και τό μνημείο του πατέρα μου, θα διατάξω να χτίσουν έναν οικίσκο, μέσα στον όποιο θα ύπάρχη και τό δωμάτιο αύτό... Έκει μέσα θα κλείνωμαι και θα κλαίω τήν κόρη μου...

«Ο Ροδόλφος σώπασε λίγο κι' έπειτα ξαναείπε:

—Λοιπόν, φρόντισε ούτως ώστε αύριο τό πρωί να είνε όλα έτοιμα για τήν άναχώρησί μας.

—Ήουχάστε, Ύψηλότατε, άπάντησε ό Μούρφ, όλα θα είνε έτοιμα... Μόνο ξεχάσατε ότι αύριο πρόκειται να γίνη στο Βουκεβάλ ό γάμος του γιου τής κυρίας Γεωργίας, του Φρανσουά Ζερμαίν, τον όποιον ή εύτυχιμένη μητέρα του ξαναβρήκε επί τέλους μαζί με τήν Γελασίνα... Έκτός του ότι ύποσχεθήκατε στον Φρανσουά Ζερμαίν ένα εισόδημα για να ζήση εύτυχημένος και προικίσате βασιλικά τή μέλλουσα σύζυγό του, τους ύποσχεθήκατε ότι θα παρουσιασθήτε και στον γάμο τους, όπου θα μάθουν για πρώτη φορά και τό άληθινό όνομα του εύεργέτου τους...

—Πράγματι, ψιθύρισε ό Ροδόλφος, τους έδωσα τήν ύπόσχεσι αύτή... Τώρα εκείνοι βρίσκονται στο Βουκεβάλ... «Ωστε, αν π'όχι αύριο εκεί, πρέπει να παρευρεθώ στον γάμο τους... Και με τί καρδιά θα μπορέσω να παρασταθώ στην εύτυχία τους;

—Ίσως ή εύθυμία τους να σάς διασκεδάση λίγο, παρατήρησε ό Μούρφ.

—«Όχι, φίλε μου, ή λύπη είνε έγωιστική κι' αγαπάει τή μοναξιά. Αύριο θα πάς έσύ στο Βουκεβάλ και θα τους ζητήσης συγγνώμην εκ μέρους μου έπειδή δέν μπορώ να παρευρεθώ στον γάμο τους. Θα παρακαλέσης τήν κυρία Γεωργία να μαζέψη όλα τά πράγματα πού άνήκαν στην κόρη μου και θα τά πάρης μαζί σου... Κάνε συγχρόνως και ένα σκίτσο του δωματίου τής...

—Λοιπόν, Ύψηλότατε, θα φύγετε χωρίς να άποχαιρηθήσετε τήν μαρκησία ντ' Αρβίλ ;

Στήν άνάμνησι τής Κλημεντίνης ό Ροδόλφος άνασκήρτησε. «Ο μεγάλος του έρωσ για αύτήν ζούσε πάντοτε στα βάθη τής καρδιάς του φλογερός και δυνατός... Κι' ό πρίγκηψ ένοιωθε ότι μόνο ή τρυφερή αγάπη τής μαρκησίας θα μπορούσε να τον βοηθήση να ύποφέρη τή συμφορά του. «Ωστόσο κατηγορούσε τον έαυτόν του γιατί, στις στιγμές του πατρικού του πόνου, θυμήθηκε τήν αγαπημένη του.

— Θα φύγω, χωρίς να δώ τήν μαρκησία ντ' Αρβίλ, άπάντησε ό Ροδόλφος. Έδω και λίγες μέρες, τής έγραφα για τον πόνο πού μου προξένησε ό θάνατος τής Μαριάνθης... «Αμα μάθη τώρα, ότι ή Μαριάνθη ήταν κόρη μου, θα καταλάβουν ότι ύπάρχουν πόνοι πού ό άνθρωπος πρέπει να τους ύποφέρη μόνος του, κατάμονος...

«Εκείνη τή στιγμή κάποιος χτύπησε απ' έξω τήν πόρτα του δωματίου. «Ο Μούρφ σηκώθηκε άμέσως και πήγε ν' άνοιξη.

«Ήταν ένας από τους ύπασπιστάς του πρίγκηπος, ό όποιος, με σιγανή φωνή, είπε στον Μούρφ μερικά λόγια.

— «Η μαρκησία ντ' Αρβίλ... Έδω... στο σπίτι μου; είπε ό Ροδόλφος.

«Ο Μούρφ γύρισε τότε προς τον Ροδόλφο και του είπε:

—Μου έπιτρέπετε, Ύψηλότατε, να σάς αφήσω μια στιγμή. Είνε έξω κάποιος ό όποιος θέλει να μου μιλήση για ένα ζήτημα πού άφορα τήν Ύψηλότητά σας;...

—Πήγαινε... άπάντησε ό Ροδόλφος.

«Όταν ό πρίγκηψ έμεινε μόνος, έκρυψε τό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του κι' άρχισε ν' άναστενάξη.

«Έπειτα από λίγες στιγμές, ή πόρτα του δωματίου άνοιξε πάλι κι' ό Μούρφ παρουσιάσθηκε τόσο χλωμός, ώστε ό πρίγκηψ άνασηκώθηκε και ρώτησε:

—Τί έχεις, Μούρφ; Τί συμβαίνει;...

—Τίποτε, Ύψηλότατε...

—Μά τό πρόσωπό σου είνε κατάχλωμο...

—Ύψηλότατε, ή μαρκησία ντ' Αρβίλ...

—«Η μαρκησία ντ' Αρβίλ ; έπανέλαθε ό Ροδόλφος. Θεέ μου, μήπως καμιά καινούργια συμφορά...

—«Όχι, όχι, Ύψηλότατε, ήσυχάστε... «Η μαρκησία είνε έξω στο σαλόνι...

—«Η μαρκησία ντ' Αρβίλ... έδω... στο σπίτι μου... μόνη; «Αλλά τί συμβαίνει;...

—«Άγνοώ, Ύψηλότατε...

—Κάτι μου κρύβεις Μούρφ.

—«Όχι, στην τιμή μου, δέν σάς κρύβω τίποτε... «Η μαρκησία μου είπε μόνο με φωνή πού έτρεμε από συγκίνησι και χαρά. «Σ'έρ Βάλτερ, θ' άπορήτε χωρίς άλλο πού με βλέπετε έδω... «Αλλά ύπάρχουν περιστατικά μεγάλα πού άναγκάζουν κανένα ν' αφήση όλους τους τύπους κατά μέρος... Παρακαλέστε μόνον τήν Ύψηλότητά του να μου παραχωρήση λίγες στιγμές άκρόσεως, μπροστά σας...»

—Παρακάλεσε γρήγορα τή μαρκησία ντ' Αρβίλ να μπη μέσα' είπε ό πρίγκηψ. Για νάρθη έδω, χωρίς άλλο κάτι σπουδαίο θα συμβαίη...

«Έπειτα από μερικές στιγμές ή μαρκησία ντ' Αρβίλ, άκολουθουμένη από τον Μούρφ έμπαινε στο δωμάτιο του πρίγκηπος.

«Η μαρκησία ντ' Αρβίλ, άγνοώντας ότι ή Μαριάνθη ήταν κόρη του πρίγκηπος και νομίζοντάς τήν άπλως ως προστατευομένη τρυ, είχε πάει να του τήν παρουσιάση χωρίς να τον προειδοποίηση. Τήν είχε αφήσει μάλιστα κάτω, μέσα στο άμάξι τής, για να δη προηγουμένως μήπως ό Ροδόλφος δέν ήθελε να τή δεχθή στ' μέγαρό του.

«Όταν όμως είδε τήν άπελπισία πού ζωγραφίζοταν στο πρόσωπο του Ροδόλφου, εκείνη τή στιγμή και τά δακρυσμένα σχεδόν μάτια του, ή μαρκησία νόμισε ότι κάποια συμφορά, πού μεγαλύτερη από τον θάνατο τής Κελαιδίστρας είχε χτυπήσει τον πρίγκηπα. Λησμονώντας λοιπόν τον σκοπό τής έπισκέφεώς τής, φώναξε:

—Ύψηλότατε, τί έχετε ;

—Τό άγνοείτε λοιπόν, κυρία;... Κι' εγώ πού έλπισα για μια στιγμή ότι ή άπροσδόκητη έπίσκεψί σας...

—Σας παρακαλώ, Ύψηλότατε, αφήστε τώρα τον σκοπό τής έπισκέφεώς μου. Έν όνόματι του πατέρα μου, του όποιου έσώσατε τή ζωή, έχω τό δικαίωμα να σας ρωτήσω ποιά είνε ή άφορμή τής τόσης όδύνης σας... «Η χλωμάδα σας με φοβίζει... «Ω! πέστε μου, Ύψηλότατε, πέστε μου... «Ανακουφίστε τον πόνο σας, λέγοντάς τον σε μένα...

—«Ω! ό πόνος μου δέν άνακουφίζεται... «Η πληγή μου είνε αγιάτρευτη...

—Προς Θεού! φώναξε ή μαρκησία. Έξηγηθήτε, Ύψηλότατε... Σ'έρ Βάλτερ... Θεέ μου... Τί τρέχει;...

—Νά... είπε ό Ροδόλφος με κομμένη φωνή και με δυσκολία. Μετά τον θάνατο τής Μαριάνθης έμαθα ότι ή νέα αύτή ήταν... κόρη μου...

—«Η Μαριάνθη!... Κόρη σας!... φώναξε ή μαρκησία μ' έναν άπερίγραπτο τόνο στην φωνή τής.

—Ναί... ναί... τραύλισε ό Ροδόλφος.

Καί κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του, ἀνελύθηκε πάλι σὲ λυγμούς...

Ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ στεκόταν κατάπληκτη, ἀκίνητη, ἀφωνή, ἀναπνέοντας μὲ δυσκολία... Φοβόταν μήπως ἡ εἶδησις πού ἐρχόταν ν' ἀνακοινώσῃ στὸν πρίγκηπα, τὸν ἐσκότωνε μὲ τὴν ἀπέραντη χαρὰ πού θὰ τοῦ προκαλοῦσε... Ὁ φόβος αὐτὸς τὴν ἔκανε νὰ μὴν μπορῇ νὰ μιλήσῃ...

Ἐξαφνα ὅμως, σὰν νὰ ξέχασε τὴν παρουσία τοῦ Ροδόλφου καὶ τοῦ Μούρφ γονάτισε χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔνωσε τὰ χέρια τῆς καὶ εἶπε μὲ εὐλάβεια:

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου... Κύριε, σ' εὐχαριστῶ, γιὰ τὴν ἀπειρη εὐσπλαχνία σου καὶ γιὰ τὴν διάλεξεξ ἐμένα νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῶ πρῶτῃ ὅτι ἡ κόρη του ζῆ...

Μολοντί ἡ μαρκησία εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ σιγαὴ φωνή, ὥσπότε ὅσο ἔφθασαν στ' αὐτιά τοῦ πρίγκηπος καὶ τοῦ Μούρφ...

Ὁ τελευταῖος ἀνῶρθωσε μὲ μιάς τὸ κεφάλι του, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἡ μαρκησία σηκωνόταν.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψουμε τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ροδόλφου καθὼς ἀντίκρουσε τὴν μαρκησία ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Ἡ ἐξαισία τῆς μορφῆς, καθὼς τὴ φώτιζε ἡ χαρὰ τῆς τοῦ φάνηκε ἀγγελική.

— Ἀλήθεια; Ἀλήθεια; τραύλισε ὁ Ροδόλφος.
Ἡ συγκίνησις τῆς μαρκησίας ἦταν τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ. Σπρώχθηκε μόνο σ' ἓνα ἐπιπλο καὶ κούνησε καταρατικά τὸ κεφάλι τῆς.

— Καὶ πού εἶνε;... ρώτησε ὁ Ροδόλφος, τρέμοντας σὰν φύλλο.
— Κάτω... στὸ ἄμ' ἐξί μου, ἀπάντησε ἡ μαρκησία.

— Ἄν δὲν ἦταν ἐκεῖ ὁ Μούρφ, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε πρὸς τὸν πρίγκηπα, ὁ Ροδόλφος θὰ ὠρμούσε ἔξω σὰν τρελλός.

— Ὑψηλότατε, θὰ τὴ σκοτώσετε! φώναξε ὁ εὐπατρίδης, συγκρατῶντας τον.

— Χθὲς μόλις σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι πού κοιτοτον ἄρρωστη βαρεῖα τόσες ἡμέρες, ἐπρόσθεσε ἡ μαρκησία. Χάριν τῆς ὑγείας τῆς, Ὑψηλότατε, κάμετε ὑπομονή.

— Καλά, εἶπε ὁ Ροδόλφος πού μὲ δυσκολία συγκρατιόταν. Καλά... καλά... Ἄς περιμένῶ νὰ μοῦ περάσῃ ἡ πρώτη συγκίνησις... Τόσα γεγονότα μέσα σὲ μιά μέρα εἶνε πολλά...

Ἐπειτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν μαρκησία ντ' Ἀρβίλ καὶ δίνοντάς τῆς τὸ χέρι του, φώναξε μὲ ἀνέκφραστη εὐγνωμοσύνη.

— Ὁ Θεὸς μὲ συγχώρεσε γιὰ τὸ παρελθόν... Εἰσθε ὁ ἄγγελος ὁ λυτρωτῆς μου...

Ἡ Ὑψηλότης σας ἔσωσε καὶ μοῦ ξαναδῶσε τὸν πατέρα μου... Ὁ Θεὸς λοιπὸν εὐδόκησε νὰ σὰς ξαναφέρω κι' ἐγὼ τὸ παιδί σας...

— Καὶ πὼς σώθηκε;... Ποιὸς τὴν ἔσωσε; ρώτησε ὁ Ροδόλφος. Λέστε πόσο ἀχάριστος εἶμαι... Δὲν σὰς ἐρώτησα ἀκόμα γι' αὐτό...

— Τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ ποτάμι τὴν ὥρα πού πνιγόταν μιά ἀνδρεία νέα...

— Καὶ τὴ γνωρίζετε αὐτὴν τὴν νέα;

— Αὐριο θάρθῃ στὸ σπίτι μου...

Ἡ ὑποχρέωσίς μου πρὸς αὐτὴν εἶνε ἀπέραντη, εἶπε ὁ πρίγκηψ, ἀλλὰ θὰ μπορέσω νὰ τῆς τὴν ξεπληρώσω...

Ὁ Θεὸς μὲ φώτισε πραγματικά καὶ δὲν ἀνέβασα μαζύ μου τὴ Μαριάνθη, εἶπε ἡ μαρκησία. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ θὰ τῆς ἔκανε μεγάλο κακό...

— Πραγματικά, κυρία, εἶπε καὶ ὁ Μούρφ.

— Ἐ, εἶπε ὁ πρίγκηψ. Τώρα εἶμαι καλά... Εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου... Μούρφ,

πῆγαινε νὰ φέρῃς τὴν κόρη μου...

— Προσέξτε, Ὑψηλότατε, σὰς παρακαλῶ, εἶπε ἡ μαρκησία. Ἐχετε πράγματι ἀρκετὴ δύναμι, ὥστε...

— Ὡ! μείναιτε ἡσυχῇ... Ξέρω σὲ ποιὸ κίνδυνο θὰ τὴν ἐξέθετα. Θὰ προσέξω πολὺ. Καλέ μου Μούρφ, σὲ παρακαλῶ, πῆγαινε...

— Ἄς τὴ φέρουμε πειά, κυρία μαρκησία, εἶπε ὁ σέρ Μούρφ, ἀφοῦ κῦτταξε τὸν πρίγκηπα μὲ προσοχή.

Ἄς τὴ φέρουμε... Ὁ Ὑψηλότατος θὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸν του καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ συγκρατηθῇ...

— Ναιί... Ναιί... πα-

πῆγαινε νὰ φέρῃς τὴν κόρη μου! εἶπε ὁ πρίγκηψ.

Ἡ κόρη μου! τῆς εἶπε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ. Νὰ ὁ φίλος σου, ὁ κ. Ροδόλφος, ὁ ὁποῖος σὲ περίμενε μὲ τόση ἀνυπομονησία καὶ ἦταν τόσο ἀνήσυχος.

— Ναιί... ναιί... ἦμουν πολὺ... πολὺ ἀνήσυχος... ψιθύρισε ὁ Ροδόλφος ἀνήσυχος πάντοτε καὶ μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη

νὴ δάκρυα μπόρζε στὸ ὄχι καὶ γλυκύτατο πρόσωπο τῆς κόρης του.

(Ἀκολουθεῖ)

λῆ μου φίλε... Πῆγαινε λοιπόν!... Πῆγαινε γρήγορα!...

— Πῆγαινε... ἀλλὰ σταθίτε λίγο, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ ἀπὸ πέτρα... εἶπε ὁ ἀγαθὸς Μούρφ, σφογγίζοντας τὰ δακρυσμένα μάτια του. Δὲν θέλω νὰ μὲ δὴ δακρυσμένο... Πῆγαινε τώρα...

Καὶ ὁ εὐπατρίδης ἔκανε ἓνα θῆμα γιὰ νὰ θυγῇ ἔξω. Στάθηκε ὅμως ἀμέσως καὶ ρώτησε:

— Καὶ τί θὰ τῆς πῶ, Ὑψηλότατε ;
— Ἀλήθεια, τί πρέπει νὰ τῆς πῆ ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ τὴν μαρκησία.

— Ὡ! τῆς πῆτε ἀπλῶς ὅτι θέλετε νὰ τὴ δῆτε...

— Ναιί, αὐτὸ θὰ τῆς πῶ, εἶπε ὁ σέρ Μούρφ καὶ θυγῆκε ἔξω.

Μιά ὀλιγόλεπτη σιωπὴ ἀπλώθηκε τότε στὸ δωμάτιο. Τόσο ὁ πρίγκηψ, ὅσο καὶ ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ εἶχαν θυθιστῆ σὲ σκέψεις.

Τέλος, ὁ πρίγκηψ πλησίασε μὲ δειλία τὴ μαρκησία καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε μεγάλη, ἐπίσημη καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο τὴ διαλέγω γιὰ νὰ σὰς κάνω μιά ἐξομολόγησι.

Ἄπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σὰς εἶδα, σὰς ἀγάπησα... Τὸν ἔρωτα αὐτό, σὰς τὸν ἔκρυπα ὅσον καιρὸ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὰς τὸν ἀποκαλύψω... Τώρα ὅμως εἰσθε ἐλεύθερη... καὶ μοῦ ξαναδῶσατε τὴν κόρη μου... Θέλετε λοιπὸν νὰ γίνεταί μητέρα τῆς;

— Ἐγὼ, Ὑψηλότατε! φώναξε ἡ μαρκησία. Τί λέτε;

— Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω, μὴν ἀρνεῖσθε... Θελήστε ὥστε ἡ ἡμέρα αὐτὴ νὰ κρίνῃ τὴν εὐτυχία ὅλης μου τῆς ζωῆς, εἶπε μὲ περιπάθεια ὁ Ροδόλφος.

Ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ ἀπὸ καιρὸ τὸν πρίγκηπα μὲ πάθος. Νόμιζε πὼς ὠνειρευόταν... Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ Ροδόλφου τὴν εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ μιά ἀπερίγραπτη χαρὰ.

Ὡ! τὸσο ἀπάντησε δισταζοντας...

— Ὑψηλότατε, θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σὰς ὑπενθυμίσω τὴν ἀπόστασι πού μὰς χωρίζει... τὸ συμφέρον τοῦ κράτους σας...

— Ἀφήστε με νὰ σκεφθῶ πρὸ πάντων γιὰ τὸ συμφέρον τῆς καρδιάς μου... γιὰ τὸ συμφέρον τῆς πολυαγαπημένης μου κόρης... Κάμετέ μας εὐτυχισμένους... ὦ! τρισευτυχισμένους κι' αὐτὴν κι' ἐμένα... Θελήστε ὥστε ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἤμουν πρὸ ὀλίγου ἀκόμα χωρὶς οἰκογένεια, ν' ἀποκτήσω, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κόρη μου καὶ σύζυγο...

Τέλος πάντων, θελήστε ὥστε ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ κόρη, ἡ ὁποία ἦταν πρὸ ὀλίγου χωρὶς οἰκογένεια, νὰ μπορέσῃ νὰ πῆ: ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, ἡ ἀδελφὴ μου... γιατί ἔχετε καὶ σεῖς μιά κόρη, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ καὶ δική μου...

— Ἄ! Ὑψηλότατε! φώναξε ἡ Κλημεντίνη. Σὲ λόγια τόσο εὐγενικά, μόνο μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς...

Στάθηκε ὅμως ἔξαφνα καὶ πρόσθεσε:

— Ὑψηλότατε, ἐρχονται... ἡ κόρη σας!...

— Ὡ! φώναξε ἱκετευτικά ὁ Ροδόλφος. Πέστε ἡ κόρη μας!...

Ἡ κόρη μας! τραύλισε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ὁ σέρ Μούρφ, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἔμπασε τὴν Κελαϊδίστρα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἄμέσως ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν, τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸν Ροδόλφο, ὁ ὁποῖος, ὀρθῶς κοντὰ στὸ τζάκι, δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ οὔτε θῆμα.

Ὁ σέρ Μούρφ ἔσπευσε νὰ μισοκρυφθῇ πίσω ἀπὸ μιά βαρεῖα κουρτίνα, σὰν νὰ μὴν εἶχε πεποιθῆσι στὸν ἑαυτὸν του ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀπάθειά του.

Βλέποντας τὸν εὐεργέτη τῆς, τὸν σωτήρα τῆς, ὁ ὁποῖος τὴν κυτοῦσε μὲ σιωπὴ καὶ μ' ἔκστασι, ἡ Μαριάνθη, εὐαίσθητη καθὼς ἦταν, ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Θάρρος, κόρη μου! τῆς εἶπε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ. Νὰ ὁ φίλος σου, ὁ κ. Ροδόλφος, ὁ ὁποῖος σὲ περίμενε μὲ τόση ἀνυπομονησία καὶ ἦταν τόσο ἀνήσυχος.

— Ναιί... ναιί... ἦμουν πολὺ... πολὺ ἀνήσυχος... ψιθύρισε ὁ Ροδόλφος ἀνήσυχος πάντοτε καὶ μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη

νὴ δάκρυα μπόρζε στὸ ὄχι καὶ γλυκύτατο πρόσωπο τῆς κόρης του.

(Ἀκολουθεῖ)

— Πῆγαινε νὰ φέρῃς τὴν κόρη μου! εἶπε ὁ πρίγκηψ.